

dovolj časa za počitek, kar se sedaj ne godi povsodi. Skoro po vseh hišah je gospodinjstvo urejeno tako, da služkinja noben večer ne pride pred 11. uro v posteljo, mnogokrat komaj komaj okrog polnoči. Zjutraj pa mora biti ponekod že ob 4., drugod pa ob 5. ali 6. uri zopet na nogah. Da se v tem času trudna in izmučena služkinja ni dovolj odpočila in naspala, je več nego umevno, in nič čudnega ni, ako je potem čez dan nevoljna, čmerikava, jezljiva in pri delu počasna in pozabljiva.

To velja o dorašlih in telesno popolnoma razvitih osebah. Kaj pa naj rečem o nedoletnih, še nerazvitih služkinjah, ktere se često z nezaslišano ravnodušnostjo drži dolgo v noč pri delu? Na misel mi prihaja pretresljiva črtica slavnega ruskega pisatelja Antona Čehova, naslovljena: »Spati!« Pisatelj nam na priprost a v srce segajoč način stavi pred oči muke 13-letne pestunje Varke, ko sedi pozno v noč ob zibelki vedno jokajočega otroka ter mu s tihim glasom poje uspavanko. Silno je trudna in večkrat se ji zadremlje. Obiščejo jo žalostne slike iz življenja, ko je bila še pri stariših. Roka ji je zastala in zastala je uspavanka .. Zdajci začuti Varka na glavi težak udarec... Odpre oči in pred sabo vidi stati razdraženega gospodarja, ki je slišal dete kričati, pa je vstal in jo našel dremajočo. Surovi njegov udarec jo je za nekaj časa predramil, in zopet je s tihim glasom pela uspavanko... Pa znova se ji zadremlje in zbudi jo surovi glas gospodinje, ki je prišla dete dojit. Delal se je že dan, a Varka še vedno pri zibelki! Zdajci se v sosedni sobi oglasi gospodinja, veleč Varki, naj zakuri peč, in sedaj se je začelo dnevno delo, ki je trajalo dolgo v prihodnjo noč. Varka dela, kolikor ji le dopuščajo moči, ali vedno se ji hoče spati. Komaj čaka, da bi že šla spat, a ko je bilo vse delo končano, zapove ji gospodinja: »Varka, zibaj otroka...« In Varka se vsede ter ziblje in tiho peva uspavanko, a dete in kriči in kriči. Varka

pa je utrujena do skrajnosti, do smrti, ter se v polusnu ne more domisliti, kdo je kriv njenih muk. Končno se zave tega svojega sovražnika — deteta ter ga zavi, »smeje se od veselja, da bo sedaj enkrat smela spati...« Tako črtica, a v življenju se neštetokrat ponavljajo take muke nedoletnih pestunj, čeprav konec ni tako tragičen.

Bodi torej skrb vsaki gospodinja, da vredi svoje gospodinjstvo tako, da bo imela vsaka, posebno pa še mladoletna služkinja dovolj časa za počitek. Če mora služkinja zjutraj zgodaj vstati, nič ne dene, da gre le zvečer lahko najpozneje ob 9. uri in pol spat. Ako to zahteva kakih gmotnih ali komoditetnih žrtev od strani gospodinje, je to ne sme ostrašiti. Gotovo bi nobena gospodinja in za nobeno ceno ne hotela veljati za nečloveško tiranko, a nečloveško tiranstvo je, pritrgovati sočloveku na onem, kar neobhodno potrebuje k zdravju in življenju.

NA BALKONU. UTVA. TRST.

Kako je lepo na balkonu,
ko dan se nagiblje v večer,
ko trudno vse spi in počiva,
ko čuti glasu ni nikjer.

Krog stebrov samotnih ovija,
dihčeči, kipeči se slak,
in pesem čarobno šepče
mehko in zaspano tja v mrak.

In jaz sem tu — sama, ah, sama
srce mi tako je toplo,
ko prišel bi ti, bi ovila
ko slak se krog tebe mehko.

Čarobno bi pesem ti peia,
takó, šepetaje, mehkó,
povedati bi ti hotela,
da ljubim te, ljubim srčno.

